

ת"פ 25399/08/13 - מדינת ישראל נגד יעקוב קלונטר

בית משפט השלום קריית גת
ת"פ 25399-08-13 מדינת ישראל נ' קלונטר

בפני: כבוד השופט אור אדם, סגן הנשיאה
המאשימה מדינת ישראל ע"י ב"כ עו"ד פרג' מלשכת תביעות לכיש
נגד יעקוב קלונטר ע"י ב"כ עו"ד שקולובסקי
הנאשם

הכרעת דין

1. נגד הנאשם הוגש כתב אישום המייחס לו עבירות של תקיפה ואיומים. בכתב האישום נטען, כי בתאריך 24.6.13 בקופת חולים לאומית בקריית מלאכי, התפתח ויכוח, על רקע העובדה כי לטענת הנאשם המתלונן נכנס לרופא ללא תור. הנאשם בעט במתלונן ודחף אותו. לאחר מכן תפס אותו ובעט בו מספר פעמים בגב ובישבן, ואז גם איים עליו "נצא החוצה ואני אטפל בך כמו שצריך".
2. המתלונן העיד כי הזמין בטלפון תור לקופ"ח לשעה 09:40. הוא הגיע בערך בשעה 10:00, וכאשר נפתחה הדלת והרופא שאל מי בתור, הוא אמר שהוא מוזמן לשעה 09:40. אף אחד לא דיבר והוא נכנס לרופא. לאחר שיצא מהרופא, הנאשם צעק עליו מדוע נכנס ללא תור. המתלונן העיד כי השיב לנאשם שאפשר ללכת לפקידה ולוודא שהוא הזמין תור לשעה 09:40. בשלב זה הנאשם קם ממושב, נתן לו דחיפה ביד וברגל, ובהמשך קרב אליו, נתן לו דחיפה ובעיטה בישבן ובגב ואמר לו: "אם אתה גבר, בוא תצא בחוץ ושם אטפל בך ולא ליד כולם".
3. בחקירה הנגדית, אישר המתלונן בהגינותו, כי יתכן שגם הוא דיבר בגסות, ואפשר כי אמר לנאשם "זבל", אולם זה היה בתגובה לדבריו של הנאשם. המתלונן הדגים איך הנאשם דחף אותו ביד ובחזה ואחר כך בעט בו. המתלונן הכחיש כי תקף בעצמו את הנאשם. לטענתו, מיד כשהנאשם תקף אותו, הוא הזמין משטרה והמתין ולא נקט בכל אלימות. המתלונן הוסיף, שלאחר מכן הלך לבדיקה, נמצא לו דם בשתן והיה צריך להמתין זמן רב עד ששחררו אותו. העבירה המיוחסת לנאשם היא תקיפה בלבד, כך שאין מקום לייחס לו נזקים נוספים.
4. לחיזוק גרסתו של המתלונן הוגשו התעודות הרפואיות ת/2, מיום האירוע 24.6.13.
5. הנאשם, בחקירתו במשטרה אישר, כי הוא התלונן שהמתלונן נכנס לרופא ללא תור. לדבריו, המתלונן קילל אותו ועשה פרצוף כועס ואז הוא דחף אותו (ת/1 ש' 4-3 להודעה). בהמשך החקירה הודה הנאשם כי דחף את המתלונן עם הבטן ועם היד (ת/1 ש' 26). הנאשם הוסיף כי בפעם השניה, אולי דחף את המתלונן בידו, אבל איננו זוכר, בוודאי לא עם הרגל (ת/1 ש' 29-30 להודעה). למעשה, די היה בכך כדי להוות

הודאה בעבירת התקיפה, אפילו בשתי הזדמנויות.

6. באשר לטענה בדבר איומים - כאשר נשאל הנאשם בחקירתו לגבי דברי האיום, השיב: **"יכול להיות שכן, לא זוכר... כי ברגע שאני עצבני..."** (ת/1 ש' 34-32 להודעה). מכאן שגם לגבי האיומים אין הכחשה חד משמעית.
7. בעדותו של הנאשם בבית המשפט, הוא הודה כי התעצבן כאשר המתלונן נכנס לרופא ללא תור. לדבריו, המתלונן יצא בסוף הטיפול והחל לקלל אותו. אין הגיון בטענה זו, שכן אין למתלונן בשלב זה כל עילה לקלל את הנאשם. הנאשם הודה, כי התעצבן על כך שכונה על ידי המתלונן "זבל", ואז דחף אותו עם הבטן. לדבריו זאת הייתה האלימות היחידה, ולא היו שום מכות כפי שציין המתלונן.
8. הנאשם הוסיף וטען, כי קם ודחף את המתלונן, לאחר שהמתלונן עשה תנועות עם הידיים והוא חשב שהוא עומד להרביץ לו. גרסה זו, שאמורה לבסס טענת הגנה עצמית, היא גרסה כבושה שאיננה מופיעה בהודעתו של הנאשם במשטרה, ויש לדחותה.
9. הנאשם נשאל אם אמר למתלונן את דברי האיום: "בוא נצא החוצה ואני אטפל בך". גם בבית המשפט, הוא לא השיב אופן ברור, ותשובתו הייתה: **"יכול להיות. אני לא זוכר מה אמרתי לו. אני הייתי חייב דחוף תרופה..."** (ע' 22 ש' 1 לפרו'). כאמור, לטענת הנאשם הוא איננו זוכר מה אמר למתלונן, כיוון שהיה חייב לקבל תרופה דחופה. מוזר שדווקא לגבי האלימות הנטענת כלפיו, זכר הנאשם כל פרט ונתן גרסה מפורטת מה עשה ומה לא עשה, כאשר לגבי דברי האיום התחמק כמתואר.

ההכרעה

10. לאחר ששמעתי את גירסאות המתלונן מזה והנאשם מזה, לא נותר בליבי ספק כי האירוע התרחש כפי שתיאר אותו המתלונן. לאחר שהמתלונן כבר נכנס לרופא, אין עילה שהמתלונן יתרגז על הנאשם, ולכן סביר יותר שהנאשם, שלא ידע שהמתלונן הזמין תור בטלפון, התרגז על המתלונן, הטיח בו ראשון מילים בוטות עקב כך, ואף קם ממושב ודחף אותו. המתלונן בהגינותו אישר כי בעקבות ההתלהמות של הנאשם, גם הוא לא נצר את פיו וכינה את הנאשם: "זבל". הנאשם לא הכחיש לא בהודעתו במשטרה ולא בעדותו בבית המשפט, כי תקף את המתלונן. רק בבית המשפט לראשונה ציין הנאשם לראשונה כי תקיפתו הייתה בתגובה לכך שהמתלונן פנה אליו באופן מאיים. מדובר בעדות כבושה שאין לקבלה. גם מההודעה במשטרה ת/1, וגם מהעדויות של הנאשם בבית המשפט, ברור שאין מדובר בהגנה עצמית שכן, הנאשם לא היה תחת סיכון של ממש שאין דרך אחרת להינצל ממנו.
11. באשר לטיב האלימות שהופעלה, תיאורו של המתלונן הוא מפורט, ומחוזק בהודעת הנאשם עצמו: דחיפה הראשונית פנים אל פנים, ולאחר מכן, כאשר פנה מהנאשם, דחיפה או בעיטה מאחור, שגם הנאשם לא הכחיש בחקירתו, תקיפה "בפעם השניה", ואין נפקא מינה אם מדובר היה בדחיפה ביד או ברגל.
12. באשר לדברי האיום, הנאשם לא הביא הכחשה של ממש. במשטרה הוא אמר שיכול להיות שאמר זאת, וגם בבית המשפט הוא לא הכחיש אלא טען כי אינו זוכר, כיוון שהיה זקוק לטיפול

תרופתי. בנסיבות אלה, גם בעניין זה, יש להעדיף את עדותו של המתלונן, לפיה הנאשם אמר לו: "בוא תצא בחוץ שם אטפל בך". דברים המהווים איום.

13. אכן, מדובר באירוע שאירע בנוכחות עדים רבים, והמשטרה יכולה הייתה לעשות יותר על מנת לגבות עדויות מעדים נוספים. יחד עם זאת, כאשר בפנינו גרסה חדה, ברורה והגיונית של מתלונן, למול גרסה חמקמקה ובלתי הגיונית של נאשם, חרף מחדלי החקירה לא נותר כל ספק באשר לקרות האירוע.

14. **לנוכח כל האמור לעיל, אני מרשיע את הנאשם בעבירות של תקיפה סתם ואיומים, בניגוד לסעיפים 379 ו-192 לחוק העונשין, התשל"ז-1977.**

ניתן היום, ז' תשרי תשע"ח, 27 ספטמבר 2017 במעמד הצדדים.